

'May is een eersteklas thrillerauteur en *Lockdown* is zowel profetisch als zenuwslopend.' – *The Guardian*

LOCK DOWN

PETER MAY

XANDER

THRILLER

PROLOOG

Haar gil weergalmt in het donker. Ze voelt een klem op haar keel, de klem van paniek. De echo trilt van doodsangst, en zou de haren op de armen en in de nek van iedere normale sterveling doen rijzen. Maar de dikke muren van dit oude huis sluiten zich om deze nachtelijke gruwel, om te zorgen dat de enige oren die haar zouden kunnen horen doof blijven voor haar ellende.

Hij vloekt en sist en spuugt in het donker, woest en gefrustreerd. Ze hoort hem op de trap, en ze weet dat hij haar iets wil doen. De man die ze heeft gekend en vertrouwd, van wie ze zelfs heeft gehouden. Ze verdrinkt in haar eigen onbegrip. Hoe is dit mogelijk? Ze herinnert zich de koele aanraking van haar hand op haar koortsige voorhoofd tijdens die lange, kwellende dagen toen ze zo ziek was. Medelijden in zijn ogen. Ogen die nu branden van razernij en slechtheid.

Ze houdt haar adem in. Hij is nog een trap hoger gegaan. Ze denkt dat hij nu op de bovenste verdieping zit, en ze glipt de studeerkamer uit en ziet zijn schaduw op de trap terwijl hij naar de zolderkamers loopt. En zij draait zich om en rent snel naar beneden, met haar kleine voeten die op de dikke vloerbedekking trippelen, naar het licht dat door glas-in-loodramen valt op de tegels in de hal. Wanhopige vingers grijpen de deurkruk vast. Maar de deur is op slot. Ze kan niet naar buiten.

Ze bevriest, ze hoort hem grommen in de nok van het huis. Hij weet nu dat hij haar is misgelopen. Ze aarzelt even. Het luik met het

trapje naar de kelder bevindt zich in de wc onder het trapgat. Maar ze begrijpt ook dat ze van daaruit geen kant op kan. De enige uitweg is de oude koolstort die naar de steeg leidt tussen de huizen, en hoe klein ze ook is, ze is niet dun genoeg om door het gat te kruipen.

Het huis schudt op zijn voetstappen op de trap en ze draait zich in paniek om, en treft een klein meisje voor zich. Een spook in een wit nachthemd, kortgeknipt zwart haar, grote, donkere, amandelvormige ogen, het gezicht is met krijt getekend. Haar aanblik jaagt een stekende angst door haar heen als waren het de messteken zoals die haar wachten, en dan beseft ze dat ze terugschrikt van haar eigen spiegelbeeld. Onherkenbaar, vertekend door angst.

‘Choy!’ hoort ze hem brullen in het trappenhuis, en opeens schiet haar die vrouw te binnen die hun in het begin een rondleiding heeft gegeven door het huis, zoveel maanden geleden. Het valse paneel in de muur van de grote eetkamer aan de voorkant. Een kamer die ze niet in gebruik hebben genomen. Een kamer die steeds in het snikhete donker heeft staan broeien, met alleen langs de kiertjes van de gordijnen afwisselend dag- en kunstlicht. De makelaar had een tafeltje verplaatst om het paneel te verwijderen en de deur erachter te laten zien. Een oude, witgeverfde deur met een ronde handgreep waar ze aan had gedraaid, zodat de deur opening en het donker erachter ontsloot. De vochtige, koele, mufte duisternis van een piepkleine bakstenen kamer waar een gezin van zes tijdens de verduistering had geschuild voor de bommen.

Choy had geen idee wat de dame had bedoeld met ‘de Blitz’, maar ze had gezegd dat toen de Duitse bommenwerpers klaar waren met Londen, ze waren omgekeerd naar het zuiden, en hun ongebruikte lading op deze onfortuinlijke wijk hadden gedropt. En toen de sirenes afgingen, schoten de mensen als ratten hun stenen rattenva-

len in, om daar te luisteren en te wachten en te bidden in het donker. Choy hoort hem opnieuw haar naam roepen, en net als bij het luchtalarm van meer dan een halve eeuw geleden is het effect dat ze zo gauw als ze kan naar de kamer aan de voorkant schiet.

Snel schuift ze het tafeltje opzij en ze friemelt aan de sluitingen van het donkerblauwe paneel. Het is een zwaar ding, haar kleine handen krijgen het met moeite los. Ze hoort hem al op de eerste overloop, dan zijn voetstappen in de grote slaapkamer precies boven haar hoofd. Ze zet het paneel aan de kant en duwt de deur open. Binnen is het pikdonker, en de koude, vochtige lucht slaat zich om haar heen. Ze stapt naar binnen en trekt het paneel weer op zijn plek. Vanaf deze kant is ze niet in staat om het weer vast te maken, en dus kan ze alleen maar bidden dat het hem niet zal opvallen. Ze doet de deur dicht en al het licht verdwijnt. Ze hurkt neer en slaat haar armen om zichzelf heen om warm te blijven. Het is hier zo koud, zo donker, zo definitief.

Er is geen uitgang. Ze begrijpt niet hoe je hier zes mensen in zou moeten proppen. Ze kan zich niet voorstellen hoe het moet hebben gevoeld om de bommen overal om je heen te horen vallen en je af te vragen of jij de volgende keer aan de beurt bent. Maar ze heeft geen verbeelding nodig om de man die ze nu op de trap hoort voor zich te zien, of hoe het licht valt op het blad van het mes dat hij in zijn hand heeft. Het weeshuis in Guandong is een verre herinnering, het kind dat ze was, een ander persoon in een ander leven. Er is zoveel veranderd in maar zes maanden, en toch leek het wel een eeuwigheid, en dat andere leven niet meer dan de schaduw van een droom.

Haar ademhaling is hoog en gejaagd en lijkt buitensporig hard. Maar erbovenuit hoort ze hem in de hal. Zwarte voetstappen op parketvloer. De woede in zijn stem als hij haar naam weer roept. En

dan stilte. Een stilte die zich van een paar tellen lijkt op te rekken tot wat lijkt op uren. Ze houdt haar adem nu in, zo lang als ze kan, want ze weet zeker dat hij het kan horen. Nog steeds die stilte. En dan hapt ze naar adem als ze het paneel aan de andere kant hoort schrappen. Haar hart gaat zo tekeer dat het lijkt of iemand haar op de borst stompt.

Er wordt aan de deurknop gedraaid. Ze drukt zich zo plat mogelijk tegen de muur aan, terwijl de deur langzaam opengaat. Hij steekt af tegen het licht uit de hal in de deuropening achter hem. Ze ziet haar eigen adem in de koude lucht in een wolkje veranderen, gevat in hetzelfde licht. Langzaam gaat hij door zijn hurken en steekt dan zijn hand uit naar haar. Zijn gezicht kan ze niet zien, maar ze hoort hem glimlachen.

'Kom maar bij papa,' zegt hij zacht.

1

I.

De Vrienden van Archbishop's Park – diegenen die nog in leven waren – gaven bloed op. Degenen die niet meer leefden draaiden zich vast en zeker om in hun graf. Jaren van zorgvuldig plannen, met als doel dit postzegeltje groen voor de mensen in Lambeth te behouden, was in één klap tenietgedaan door één simpele noodwet. Er hing een slappe vlag in het donker boven de gekanteelde torentjes van het paleis. De aartsbisschop was aanwezig in zijn verblijf. Maar omdat de bulldozers om vijf uur waren begonnen, na slechts zes korte uren stilte, leek het onwaarschijnlijk dat hij nog lag te slapen. Evenmin waarschijnlijk leek het dat zijn voorgangers die het park hadden geschonken aan het stadsdeel in iets rustten wat ook maar in de verte leek op vrede.

Bouwlampen verlichtten het terrein. Rupsbanden hadden de aarde omgeploegd en losgewoeld waarop ooit kinderen hadden gespeeld, de echo van hun stemmetjes werd verdrongen door het gebrul van de graafmachines. De reling om het voetbalveld en het basketbalveld was losgetrokken en opzij gegooid. De verminkte overblijfselen van schommels en klimrekken lagen opgestapeld tegen de vervallen gebouwen aan de westkant van het park te wachten op verwijdering. Het oude toiletblok, dat was voorbestemd om een café te worden, was al neergehaald. Alles

draaide om tijd. Honderden mannen waren ingezet op deze klus. Diensten duurden achttien uur. Niemand klaagde. Het verdiende goed, hoewel je het nergens kon uitgeven.

Ze liepen heen en weer onder de lichten zonder te spreken. Figuurtjes in oranje overalls en helmen, met witte mondkapjes voor. Iedereen hield zich bij zijn eigen taak, op afstand van de anderen. Sigaretten werden gerookt door de dunne vezelstof van de mondkapjes heen, waarbij er ronde nicotinekleurige vlekken achterbleven, en er brandde steeds een vuurtje in een olievat voor de peuken. De besmetting verspreidde zich te gemakkelijk.

Gisteren hadden ze de gaten gegraven voor de fundering. Vandaag reden de betonmixers af en aan om ze vol te storten. Er stond al een gigantische kraan op het terrein klaar om straks de stalen balken op te hijsen en naar hun plek te zwaaien. De middag ervoor had een delegatie van het noodcomité vanaf Westminster de korte wandeling gemaakt, om met hoop en vrees toe te zien op het vandalisme dat ze in hun wanhoop hadden verordonneerd. Wit textiel maskeerde hun gezichten, maar kon niet de angst in hun ogen verhullen. Ook zij hadden in stilte staan kijken.

Nu kwam er een stem uit boven de draaiende betonmolens en het gegrom van de shovels. Een man stak zijn hand op in het donker, manend tot stoppen. Hij was lang, slank en fit, neergestreken op de rand van een drie meter brede krater in de noordwestelijke hoek. De betonstort zwaaide naar de zijkant en kwam daar hortend tot stilstand. Hij had op het punt gestaan om zijn dikke, grijze smurrie in de aarde te storten. De man knielde neer op de rand van het gat en staarde in de donkere holte. 'Er ligt iets,' schreeuwde hij, en de voorman beende boos door de modder naar hem toe.

‘Hier hebben we geen tijd voor. Kom op!’ Hij zwaaide een dikke handschoen naar de man wiens hendel het beton beheerste. ‘Laat maar komen!’

‘Nee, wachten.’ De lange man zwiepte zijn benen over de rand, liet zich in het gat zakken en verdween uit het zicht.

De voorman sloeg zijn ogen ten hemel. ‘God beware ons. Kan ik hier wat licht krijgen.’

Een groep mannen kwam om de rand van het gat staan terwijl een statief ratelde en een lamp naar beneden werd gericht. De lange man had zich over iets kleins en donkers gebukt. Hij keek op naar de gezichten die naar beneden starden en schermde zijn ogen af tegen het felle licht. ‘Het is verdomme een weekendtas,’ zei hij. ‘Een godvergeten leren weekendtas. Een of andere lul denkt zeker dat we dit gat speciaal hebben gegraven zodat hij er zijn troep in kan dumpen.’

‘Hup, eruit,’ schreeuwde de voorman. ‘We hebben geen tijd te verliezen.’

‘Wat zit erin?’ riep iemand anders.

De lange man haalde een mouw over zijn voorhoofd en trok een handschoen uit om de tas open te ritsen. Ze bogen zich allemaal nog iets meer voorover om het zelf te kunnen zien. En toen sprong hij naar achteren, alsof hij schrikdraad had aangeraakt. ‘Jezus!’

‘Wat is het?’

Ze konden iets wits zien, iets wat het licht ving. De lange man keek naar boven. Hij hijgde, korte, snelle ademhalingen, en alle kleur was weggetrokken uit zijn gezicht dat toch al bleek was vanwege een ernstig slaaptkort. ‘Jezus christus!’

‘Wat de fuck is het?’ De voorman was bezig zijn geduld te verliezen.

Voorzichtig leunde de man in het gat weer over de tas heen. ‘Het zijn botten,’ zei hij met gedempte stem, maar toch voor iedereen duidelijk hoorbaar. ‘Botten van een mens.’

‘Hoezo botten van een mens?’ De vraag kwam van een van de anderen. Zijn stem klonk op een of andere manier keihard.

‘Omdat er een fucking schedel naar me kijkt.’ De lange man draaide zijn eigen schedel omhoog, en zijn huid leek er heel strak omheen te spannen. ‘Maar het is een kleintje. Te klein voor een volwassene. Het moet een kind zijn.’

II.

MacNeil was ergens ver weg. Ergens waar hij niet had moeten zijn. Ergens waar het warm was en comfortabel en veilig. Maar in zijn achterhoofd knaagde er iets, een onprettig gevoel dat hij iets was vergeten, iets had gemist. En toen herinnerde hij het zich, tot zijn schrik: dat hij al maanden niet naar zijn werk was geweest. Hoe kon hij dat zijn vergeten? Maar dat was hem al eerder overkomen, wist hij. Hij had wel een vage herinnering. O, jezus, hoe moest hij dit nu weer uitleggen? Hoe kon hij hun vertellen waar hij was geweest, en waarom? O, god. Hij voelde zich ziek.

Hij hoorde de telefoon gaan en wist dat zij het waren. Hij had geen zin om op te nemen. Wat kon hij zeggen? Ze hadden hem al die tijd zijn salaris betaald, en hij had niet eens de moeite genomen om te verschijnen. Andere mensen zouden voor hem zijn ingevallen. Zijn diensten hebben overgenomen. Ze zouden boos

zijn, verwijtend, en toch ging de telefoon nog, en wilde hij nog steeds niet opnemen. ‘Hou je kop!’ gilte hij naar de telefoon. Die negeerde hem en ging door met rinkelen. Elke rinkel voelde als een steek in zijn hart. De steken zouden doorgaan totdat hij opnam. Het zweet brak uit op zijn voorhoofd. Er zat iets aan hem vastgeplakt. En hoe meer hij probeerde het weg te krijgen, hoe meer het vast kwam te zitten. Hij draaide zich om en trok zijn been op, trapte het meteen weer weg en werd hijgend wakker, starend naar het plafond met wijd open ogen van angst, het kussen onder zijn kortgeknipte haar nat van het zweet. De cijfers 06:57 strekten zich uit in zachtroze digitale strepen. Het was het enige wat hij uit het huis had meegenomen. Een cadeau van Sean. Een wekker die infraroodcijfers op het plafond projecteerde. Dan hoefde je je hoofd niet opzij te draaien om naar de klok te kijken gedurende al die slapeloze uren. Altijd was er die grote klok boven je hoofd om je eraan te herinneren hoe langzaam de tijd kon verstrijken.

Hij wist natuurlijk wel dat Sean niet degene was die hem had gekocht. Martha wist hoe gek hij was op gadgets. Maar het was Sean die het genoeg had gehad om het aan hem te geven. Dat onschuldige genoeg dat alleen een kind lijkt te halen uit het geven, net zo echt als het plezier van iets krijgen.

MacNeil ontwarde zijn met zweet doorweekte lakens en zwaaide zijn benen over de rand van het bed. Koude lucht omhulde hem. Word wakker! De telefoon bleef overgaan. En net als in zijn droom wist hij dat het niet zou ophouden. Hij reikte naar zijn nachtkastje en nam de hoorn op. Zijn lippen zaten vast aan zijn tanden. ‘Ja?’

‘Ik hoop dat je nuchter bent, MacNeil.’